# Conclusies van de Advocaat-Generaal

M. LAGRANGE

*Vertaald uit het Frans*

*Mijnheer de Voorzitter, mijne heren Rechters,*

De Naamloze Vennootschap „A.L.M.A." („Acciaierie Laminatoi Magliano Alpi") verzoekt vernietiging van een Beschikking van de Hoge Autoriteit de dato 24 oktober 1956, waarbij haar, krachtens artikel 64 van het Verdrag, een boete werd opgelegd van 800.000 lire wegens het niet-openbaar maken van haar prijslijsten en verkoopsvoorwaarden. Het betreft hier derhalve een beroep ex artikel 36, te weten een beroep in volle omvang.

Het beroep voldoet aan de vormvoorschriften en werd ingesteld binnen een maand na de betekening der Beschikking, zulks overeenkomstig artikel 33 van het Verdrag en artikel 39 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie. Het is mitsdien ontvankelijk.

Ten principale worden twee middelen voorgedragen:

*Het eerste middel* is gegrond op schending van artikel 36, 1e alinea, luidende als volgt: „De Hoge Autoriteit is verplicht de belanghebbenden in staat de stellen opmerkingen te maken vóórdat zij de geldstraffen of dwangsommen oplegt, welke in dit Verdrag zijn voorzien".

Het dossier bevat een kopie van een brief de dato 4 november 1955 — ondertekend door een Lid van de Hoge Autoriteit — welke, blijkens de bewoordingen waarin hij werd vervat, zonder twijfel aan het vormvoorschrift van artikel 36, 1e alinea, beantwoordt. Dit punt wordt trouwens niet betwist.

De eisende partij beweert evenwel, dat zij bedoelde brief nimmer heeft ontvangen.

Het dossier bevat echter de fotocopie van het ontvangstbewijs van een brief, welke op 7 november 1955 door de Hoge Autoriteit vanuit Luxemburg werd gezonden aan het volgende adres: „Acc. e Lam. di Magliona Alpi" (in plaats van „Magliano Alpi"), Corso Regiodarco 33 (in plaats van Corso Regioparco 33), Turijn, Italië. Het ontvangstbewijs draagt het stempel van het postkantoor van

de plaats van bestemming (Turijn, 9 november 1955), de handtekening van de ambtenaar van genoemd postkantoor en (hetgeen ons beslissend voorkomt en een volstrekte weerlegging vormt van de op dit punt bij de pleidooien nader aangevoerde argumenten) *de handtekening van de geadresseerde, waarboven het stempel van de Vennootschap „A.L.M.A." werd geplaatst;* deze omstandigheid immers bewijst, dat de bedoelde brief ondanks de kleine vergissingen in de adressering, aan de geadresseerde werd overhandigd en wel ter plaatse welke door de Vennootschap zelve als haar zetel wordt aangeduid. Het — overigens onbewezen — feit, dat de bediende van de eisende Vennootschap, die met het in ontvangst nemen van de post is belast, zou hebben nagelaten de brief door te zenden naar de plaats waar het bedrijf in feite wordt uitgeoefend (een op 100 km van Turijn in de Alpen gelegen gehucht), is een interne aangelegenheid van de Vennootschap, welke aan de regelmatigheid der betekening niet vermag af te doen.

Het eerste middel behoort mitsdien te worden verworpen.

*Het tweede middel* is gegrond op schending van artikel 64 van het Verdrag; dit artikel zou slechts sancties voorzien ter zake van overtredingen tegen de regels met betrekking tot het discriminatieverbod en niet ter zake van inbreuken op de voorschriften betreffende de openbaarmaking van de prijslijsten. Volgens de eisende partij mag niet worden aangenomen, dat de opstellers van het Verdrag gelijke sanctie (het dubbele der „onregelmatige verkopen") zouden hebben willen voorzien ter zake van overtredingen welke onderling naar aard en zwaarte zodanig verschillen. Bovendien blijkt uit de uitdrukking „onregelmatige verkopen" duidelijk, dat de overtreding betrekking heeft op de regelmatigheid van de verkoop zelf en niet op een zuiver uitwendige fout als de niet-openbaarmaking der prijslijsten.

Deze interpretatie kan niet worden aanvaard. De tekst van artikel 64 is volkomen duidelijk: „De Hoge Autoriteit kan aan ondernemingen, *die de bepalingen van dit Hoofdstuk of de ter uitvoering hiervan gegeven beschikkingen overtreden,* boeten opleggen tot een bedrag van het dubbele van de waarde van de ongeoorloofde verkopen". Deze tekst ziet op *alle* overtredingen van de bepalingen van Hoofdstuk V en niet alleen op de overtredingen van het discri-

minatieverbod. Met name het feit, dat een onderneming haar prijslijst en verkoopsvoorwaarden niet openbaar maakt, betekent een inbreuk op de bepalingen van artikel 60, lid 2, sub *a*, waarbij deze openbaarmaking wordt voorgeschreven, en op de beschikkingen waarin de Hoge Autoriteit — overeenkomstig bedoeld artikel — nader omschrijft de mate en de vorm waarin die openbaarmaking moet geschieden. Het betreft hier Beschikking No. 31-53 van 2 mei 1953, gelijk die is gewijzigd bij Beschikking No. 2-54 van 7 januari 1954 (het Hof welbekend) — beide opgenomen in het *Publikatieblad van de Gemeenschap, No. 1 van 13 januari 1954, blz. 218* — waarin wordt bepaald, dat de prijslijsten en verkoopsvoorwaarden aan de Hoge Autoriteit moeten worden medegedeeld. Voor de vaststelling van de boete dienen als „onregelmatige verkopen" te worden beschouwd al die verkopen, welke de Vennootschap heeft verricht vóór de openbaarmaking van haar prijslijst; dit kan, gezien de ernst der overtreding, tot het opleggen van een zeer hoge boete leiden. Het betreft hier evenwel een maximum.

Op deze gronden menen wij, dat ook het tweede middel moet worden verworpen.

Een laatste vraag dient nog te worden onderzocht, namelijk of er voor de Hof aanleiding bestaat de boete te *verminderen*. Het Hof is hiertoe stellig bevoegd, daar artikel 36 duidelijk bepaalt, dat „tegen geldstraffen en dwangsommen, welke op grond van de bepalingen van dit Verdrag zijn opgelegd, *in volle omvang beroep openstaat*".

Heeft de eisende partij deze vermindering echter verzocht? Het kan worden betwijfeld: formeel strekken haar conclusies slechts tot nietigverklaring van de beschikking, waarbij haar de boete werd opgelegd; zij concludeert niet uitdrukkelijk subsidiair tot een matiging van de boete. Wij lezen evenwel in het verweerschrift:

> „De eisende partij is een kleine onderneming van nagenoeg ambachtelijke aard, die met moeite in het bestaan voorziet van ongeveer vijftig arbeidersgezinnen, gevestigd in de onherbergzame streek van Magliano Alpi. Hoe kan men een geldstraf van 800.000 lire opleggen aan een onderneming van zo bescheiden omvang met een maatschappelijk kapitaal van zes miljoen lire? Hoe zou de eisende partij

een dergelijk bedrag kunnen opbrengen, waar zij zich immers reeds genoodzaakt zag de Gemeenschap te verzoeken de achterstallige heffing over de jaren 1953-1956 in termijnen — verdeeld over drie jaren — te mogen voldoen?"

Wij menen, dat op grond van deze passage in het verzoekschrift mag worden aangenomen, dat bij wijze van subsidiaire conclusie het Hof wordt verzocht de opgelegde boete te verminderen.

Bij de beslissing op dit verzoek dient rekening gehouden te worden, enerzijds met de ernst der overtreding en anderzijds met de betekenis en de financiële middelen van de onderneming.

Wat het eerstgenoemde punt betreft moet worden erkend, dat — zelfs indien kwade trouw niet is bewezen — het achterwege laten van de openbaarmaking der prijslijsten gedurende drie jaren op zijn minst een vrij ernstige nalatigheid van de zijde der Vennootschap oplevert; immers, haar bescheiden omvang veroorlooft haar nog niet het bestaan der Gemeenschap te ignoreren, noch ook de elementaire verplichtingen waaraan de ondernemingen krachtens het Verdrag zijn onderworpen, zoals die tot betaling der heffing en openbaarmaking der prijslijsten.

Ten aanzien van het tweede punt ontlenen wij uit de stukken, welke op verzoek van het Hof zijn overlegd, de volgende gegevens: het maatschappelijk kapitaal — hetwelk geheel werd volgestort — bedraagt 6.000.000 lire. De bruto-winst bedroeg voor het

boekjaar 1954: 12.868.069 lire,
boekjaar 1955: 14.634.274 lire,
boekjaar 1956: 18.317.316 lire.

De passiva — debetrekeningen, bankschuld, ontvangen leveringen en overige crediteuren — vertonen voor ieder jaar tamelijk hoge cijfers, tot een gemiddeld beloop van ongeveer zestig miljoen lire. Niettemin werd ieder jaar aan de aandeelhouders één miljoen lire aan dividenden uitgekeerd. De voornaamste reden tot bezorgdheid ziet de enige Directeur — hij herhaalt dit telkenmale in zijn achtereenvolgende jaarverslagen voor de algemene vergadering van aandeelhouders — in het feit, dat de Vennootschap, gezien de ontoereikendheid harer middelen, niet in staat is haar installaties te moderniseren.

Rekening houdende met al deze overwegingen en gelet zowel op de ernst der overtreding als op de financiële draagkracht der Vennootschap, komt het door de Hoge Autoriteit vastgestelde bedrag van 800.000 lire niet overmatig voor.

Wij concluderen

**tot verwerping van het beroep**

**en veroordeling van de Vennootschap „A.L.M.A." in de proceskosten.**